

Idézetek Fekete Istvántól

„Jól tudom: a fényt a szemem itta, a dalt a fülem fogta, a simogatást a kezem érezte, szép utakon a lábam vitt, és a gondolatok a fejemben születtek, mint az ég távoli villódzása, de mindezt a szívem gyűjtötte össze, és belőle lett minden, ami Szeretet.”

„, Kerestem az utat, sirattam a tájat, a patakot, a poros utcát, a nádat, a cserszagú erdőt, mindent, de nem találtam kibúvót, és nem vettem észre, hogy közben - megtaláltam a Hazámat.”

„Hálás vagyok érte, hogy hagytak gyerekek lenni! Nem oktattak, nem neveltek, nem irányítottak úton-útfélen és minden pillanatban. Hagytak annak lenni, aki vagyok, aki leszek.”

„Minden álomból lehet valóság, s a múlt valóságai lassan elmerülnek az idő és a messzeség álomszerű ködében.”

„Csak önmagával nem tud mit kezdeni az ember, és önmagát nem tudja meghódítani. Pedig amit keres, nem kívül van, hanem belül.”

„Szeretem a könyvet, mert holt betűiben benne van minden, ami elmúlt, és minden, ami lesz.”

„Energiát csakis attraktív és mosolygós ember képes adni környezetének.”

„A szülőföld szálai örök összekötők a tájjal és a földdel, amiből az ember lett, és amivé lesz, és nem szakadhatnak el soha.”

„Az idő múlhat, a szépség és a jóság, a szeretet és az igazság nem múlik el az évszázadokkal, nem múlik el az emberekkel, hanem örökös, mint a testetlen valóság, s ezekből annyit kap mindenki, amennyit megérdemel.”